

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Fatimský apoštolát v ČR, IČ 736 32 996**
sídlem Koclířov 195, 569 11 Koclířov
zastoupený SAP & Cie, s.r.o., IČ 049 10 222
sídlem Ponávka 185/2, 602 00 Brno - Zábřovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: I. J. B.,
II. K. B.,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy (dále jen „*stavební úřad*“ nebo „*správní orgán I. stupně*“) ze dne X pod č. j. X.
2. Stavební úřad citovaným rozhodnutím vydaným na žádost zúčastněných osob pana J. B. a paní K. B. rozhodl o změně využití území pro záměr „Terénní úpravy v Koclířově“ (dále jen „*předmětný záměr*“) na pozemku parc. č. X (zahrada) v katastrálním území Koclířov (dále jen „*dotčený pozemek*“) a rovněž stanovil, že k provedení tohoto záměru nebude stavební úřad požadovat ohlášení.

II. Žaloba

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a brojí proti němu nyní projednávanou žalobou. V žalobě nejprve rekapituluje odvolací námitky, které vznesl proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu. Těmito námitkami brojil žalobce zejména proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, absenci podkladů pro řádné posouzení záměru, neuvedení podkladů, z jakých stavební úřad vycházel, rovněž pak namítal nedostatečné zohlednění ochrany dřevin na okolních pozemcích a nezohlednění území jako významného kulturního a náboženského místa.
4. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné a taktéž rozhodnutí stavebního úřadu mělo být pro nedostatek důvodů zrušeno. Žalovaný své rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí prvostupňové, nedostatečně odůvodnil. Podle žalobce bylo úkolem správních orgánů uvést, co bylo zjištěno ze shromážděných podkladů a stanovisek jiných orgánů a rovněž zdůvodnit, proč námitky žalobce nebyly důvodné. To plyne z ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalobce k požadavku náležitého vypořádání se s námitkami účastníků řízení cituje rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008–109 a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012–38. Jelikož správní orgány podle žalobce těmito požadavkům nedostály, došlo tím k zásahu do jeho procesních práv. Realizací záměru také dojde k nepřípustnému zásahu do životního prostředí. Závěrem proto žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dokumentace přiložená k předmětnému záměru byla vypracována v souladu s požadavky uvedenými v příloze č. 6 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „*vyhláška o dokumentaci staveb*“). Obsah dokumentace posoudily příslušné orgány životního prostředí. Připomněl také, že stavební úřad nemůže nad rámec svých pravomocí požadovat další doplňování podkladů, jak si žádal žalobce, tedy například dendrologický posudek či závazné stanovisko dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*ZOPK*“). Stavební úřad navíc zdůvodnil, proč považoval shromážděné podklady za dostatečné. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení.

6. Osoby zúčastněné na řízení se nevyjádřily.

V. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu se podávají pro projednávanou věc následující významné skutečnosti.

8. Dne 1. 7. 2019 podaly zúčastněné osoby žádost o vydání územního rozhodnutí o změně využití území pro záměr nazvaný jako „terénní úpravy v Koclířově“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území a obci Koclířov.

9. V průběhu územního řízení vznesl žalobce opakovaně námitky proti předmětnému záměru. Tyto námitky se týkaly nedostatečně odůvodněného stavebního záměru, absence prověření lokality z hlediska erozního ohrožení, nesouladu názvu stavebního záměru ve stavební dokumentaci a dokumentaci stavebního úřadu, absenci harmonogramu prací, nevypořádání se s problematikou eroze na sousedních pozemcích, neodůvodněné existence nově vybudovaného oplocení a existence stavební suti, nedostatečného hydrogeologického a inženýrsko-geologického průzkumu ve vztahu k pozemku p. č. X, absence dendrologického posudku, nesprávnosti závazného stanoviska Městského úřadu Svitavy – odboru životního prostředí ze dne 4. 12. 2019, absence posouzení kulturních dopadů stavebního záměru v návaznosti na lokalitu a konečně také rozporu mezi skutečným cílem řízení a deklarovaným výsledkem. V podrobnostech soud odkazuje na strany 11 až 22 prvostupňového rozhodnutí.

10. K námitkám žalobce se vyjádřily zúčastněné osoby – žadatelé. Prvostupňový orgán námitky na výše uvedených stranách svého rozhodnutí vypořádal, přičemž je neshledal důvodnými a rozhodl, jak uvedeno výše.

11. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce dne 14. 2. 2020 odvolání. Odvolací námitky žalobce jsou shrnuty v žalobě (bod 3 tohoto rozsudku).

12. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal odvolací námitky žalobce a stručně řečeno dospěl k závěru, že stavební úřad rozhodl o věci dle znalosti stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v řízení využil součinnosti s příslušnými orgány veřejné správy, jichž se obsah námitek bezprostředně dotýkal. Územní rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno v souladu se zákonem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

15. Žaloba není důvodná.

16. Pro účely soudního přezkumu tvoří rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného jeden celek. Především pak soud po prostudování správního spisu konstatuje, že stavební

úřad se v průběhu celého řízení pečlivě věnoval všem námitkám žalobce i dalších účastníků řízení. Žadatelům ukládal dodatečné povinnosti k doplnění dokumentace a vyžadoval (opakovaně) příslušná vyjádření. Námitky poté podrobně vypořádal, přičemž z následného rozhodnutí žalovaného se podává, že po podaném odvolání z průběhu řízení před orgánem I. stupně vycházel, resp. čerpal ze zjištění (doplňovaná dokumentace, vyjádření a stanoviska dotčených orgánů státní správy).

17. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

18. Na projednávanou věc pak dopadá právní úprava obsažená v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“), zejména pak ustanovení § 80, § 92 odst. 1 a § 78 odst. 6 a rovněž příslušná ustanovení vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „*vyhláška č. 503/2006 Sb.*“)

19. Soud předně považuje za nutné uvést, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkouvává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. K témuž závěru dospěl i rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, podle něhož míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není totiž úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel další argumenty, případně vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.

20. V situaci, kdy žalobce v žalobě napadá žalované rozhodnutí jako nezákonné a nedostatečně odůvodněné, aniž by přímo v této souvislosti jakkoli polemizoval s jednotlivými úvahami správních orgánů, případně uplatnil konkrétní argumenty, jimiž by vyvracel vypořádání odvolacích námitek, zůstává role soudu v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální, logické a dostatečně odůvodněné. Žaloba totiž nemá být formulována tak, že jsou zopakovány odvolací námitky s dovětkem, že žalobce nesouhlasí s jejich vypořádáním. Případně, že je uvedeno, že vypořádání v odvolání je nedostatečné, bez toho, aby bylo uvedeno konkrétně v čem. Soud není dalším přezkumným stupněm ve správním řízení.

21. Krajský soud v tomto smyslu v napadeném rozhodnutí žádné nedostatky, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Ze správního spisu se podává, že rovněž žalovaný byl ve svém rozhodnutí nucen vypořádávat námitky především v rovině obecného rázu, případně námitky blíže nepodložené. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce o tom, že správní orgán I. stupně vypořádal jen stěžejní otázky a ostatní pominul. Níže k jednotlivým námitkám soud stručně uvádí argumentaci žalovaného obsaženou v

napadeném rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje, případně se vyjadřuje k některým novým okolnostem.

22. Jak soud ověřil z rozhodnutí stavebního úřadu, tento se dostatečně zabýval otázkou vlivu předmětného záměru na okolní prostředí a jeho vzhled, respektive na tzv. krajinný ráz ve smyslu ust. § 12 odst. 1 ZOPK. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení je k umisťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. V tomto ohledu vydal příslušný orgán ochrany přírody sdělení ze dne X, č. j. X (dokument č. 35 správního spisu), podle něhož není třeba s ohledem na charakter záměru k předmětnému záměru vydávat závazné stanovisko dle výše uvedeného ustanovení. Jinými slovy, orgán ochrany přírody, v jehož gesci je státní správa ochrany přírody podle ZOPK a v tomto případě konkrétně udílení souhlasu z hlediska krajinného rázu dle § 12 odst. 2 citovaného zákona, neshledal důvod pro vydání závazného stanoviska. Podle orgánu ochrany přírody nevyvstala v tomto případě, s ohledem na charakter záměru a současně při dodržení předložené doplněné projektové dokumentace, potřeba vydávat závazné stanovisko podle ust. § 12 odst. 2 ZOPK. Ostatně obdobně vypořádal odvolací námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí.

23. K uvedenému lze pro bližší konkretizaci uvést, jak uvedl žalovaný, že charakter záměru vyplývá z příloh rozhodnutí orgánu prvního stupně – situační výkres. Jedná se o terénní úpravy spočívající ve vyrovnaní části svažitého pozemku, kdy horní část svahu bude odtěžena a do spodní části svahu bude tento materiál rozprostřen. Změna výškových poměrů, zejm. v části navážky, což soud považuje za pohledově více exponované, je patrná z dokumentace, včetně přiložených profilových řezů. Sám žalobce v odvolacím řízení ani v řízení před soudem neuvedl, v čem konkrétně změnu krajinného rázu a poškození svých práv spatřuje. Za těchto okolností, kdy jde o modelaci terénu s nízkým potenciálem zásahu do krajinného rázu, soud vypořádání v napadeném rozhodnutí i rozhodnutí stavebního orgánu považuje za dostačující. Žalobce námitku více nekonkretizoval, přičemž případný stavební záměr žalobců na daném místě není předmětem tohoto řízení.

24. Soud zčásti rozumí obavám žalobce ve vztahu k možné budoucí výstavbě na daném místě, nelze je však přenášet jaksi preventivně do tohoto řízení. Obecně by soud považoval za vhodnější předmětné terénní úpravy (s deklarovaným záměrem budoucí výstavby) vyhodnotit vcelku se stavebním záměrem, nicméně takový postup zvolen nebyl, což samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost postupu. Takto zvolený postup může přinášet rizika pro stavebníky samotné v tom, že jejich potenciální, nevyslovený stavební záměr se může ukázat být pro konkrétní později vyslovenou stavbu nerealizovatelným, a to pro rozpor se stanovenou regulací.

25. K problematice stanovisek týkajících se krajinného rázu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001–48, v němž se rozšířený senát zabýval procesní stránkou vydávání stanovisek k umisťování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz ve smyslu § 12 odst. 2 ZOPK. Podle NSS jiný správní orgán, který rozhoduje o umístění či povolení stavby, nebo o jiné činnosti, musí vycházet ze spolehlivého zjištění, zda jimi může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, přičemž tuto skutečnost může spolehlivě zjistit leda z rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 ZOPK. V případě, že takové rozhodnutí mezi podklady pro vydání jeho rozhodnutí chybí, je správní orgán povinen dát

orgánu ochrany přírody k jeho vydání podnět. Neučiní-li tak, zatěžuje řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Z citovaného usnesení dále plyne, že by orgán ochrany přírody neměl otázku, zda dojde ke snížení či změně krajinného rázu, posuzovat předběžně sám, mimo správní řízení. Šlo by o rozhodování na základě mimoprocesního posouzení správního orgánu, kdy by nebylo možné vyloučit riziko určité libovůle. Řízení o souhlasu podle § 12 odst. 2 lze zahájit nejen na žádost, nýbrž i z vlastního podnětu orgánu ochrany přírody. Ten by měl zahájit řízení vždy, kdy tato potřeba vyjde najevo, např. v průběhu územního řízení. Řízení může zahájit na základě vlastních zjištění, na základě podnětu jiného správního orgánu (např. stavebního úřadu) či z podnětu třetího subjektu. V nyní projednávaném případě však stavební úřad dostal uvedené povinnosti a požádal orgán ochrany přírody o součinnost při posouzení podaných námitek.

26. Pokud žalobce v žalobě namítá, že nebylo osvětleno, proč dotčený pozemek není součástí významného krajinného prvku, pak lze odkázat na ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) ZOPK, podle něhož jsou významnými krajinnými prvky lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera a údolní nivy. Rovněž pak jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 citovaného zákona orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků. Stručně řečeno jsou významnými krajinnými prvky části krajiny stanovené přímo zákonem a ty části, které zaregistruje orgán ochrany přírody a krajiny. V případě dotčeného pozemku se však o významný krajinný prvek nejedná.¹

27. Skutečnost, že v předmětném záměru jde skutečně o modelaci terénu, plyne již ze samotného prvostupňového rozhodnutí, kterým stavební úřad rozhodl o změně využití území. V bodu b) výroku č. 1 prvostupňového rozhodnutí stavební úřad dostatečně popsal, co konkrétně předmětný záměr obnáší, resp. v čem bude modelace terénu spočívat. Daným rozhodnutím nebyla na dotčeném pozemku povolena jakákoli stavba. Případné umístění stavby na dotčeném pozemku v budoucnosti, což ostatně zúčastněné osoby nevykloučily, bude podléhat stavebnímu řízení. V nyní přezkoumávaném řízení se však o nic takového nejedná. Z toho důvodu je třeba odmítnout námitky žalobce stran nekonkrétnosti dotčeného záměru. Rozsah záměru, jehož se týkalo vydané rozhodnutí, je dostatečně zřejmý. Ostatně námitky žalobce se ve velké míře nesou spíše v duchu (ne)určitých obav o další využití dotčeného pozemku, potažmo blízkého okolí. Jakkoli lze v určité míře takové obavy pochopit, z rozhodnutí správních orgánů nic takového neplyne. Nadto lze uvést, že žadatelům – zúčastněným osobám byla stavebním úřadem stanovena řada striktních podmínek, které je třeba při provádění dotčeného záměru dodržet. Tyto stanovené podmínky jsou uvedeny na stranách 3 a 4 rozhodnutí stavebního úřadu. Zmínit lze například povinnost zúčastněných osob provést na dotčeném pozemku co nejdříve zatravnění upravovaných ploch.

¹ Blíže k otázce významných krajinných prvků a jejich ochraně například v odborném periodiku PLANETA 2005, ročník XII, č. 8/2005. Dostupné také z [https://www.mzp.cz/web/edice.nsf/9BE7ACE92CCC839FC125708B001BB0F6/\\$file/planeta8_web.pdf](https://www.mzp.cz/web/edice.nsf/9BE7ACE92CCC839FC125708B001BB0F6/$file/planeta8_web.pdf)

28. Jak již uvedl žalovaný, předmětný záměr má být proveden dle projektové dokumentace autorizovaného projektanta Ing. J. B. s tím, že případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Projektová dokumentace tedy byla provedena k tomu odborně kvalifikovanou osobou, jež odpovídá za její správnost. Naproti tomu žalobce nepředložil ve správním řízení ani v řízení před soudem žádný důkaz, kterým by blíže podpořil svá tvrzení. Proti sobě tak stojí nepodložená tvrzení žalobce a projektová dokumentace zpracovaná odborně způsobilou osobou. Uvedenou argumentaci je třeba vztáhnout i na námitku stran souhrnné technické zprávy (bod B. 1 e), v níž žalobce namítá, že rekognoskace území, resp. hydrogeologický a inženýrsko – geologický průzkum proběhl pouze na dotčeném pozemku a nikoli například na svahovitém pozemku parc. č. X, kde může podle názoru žalobce dojít k sesutí půdy. Také v tomto případě jde ze strany žalobce o nepodložené tvrzení kontrastující s názorem odborně způsobilých osob. Souhrnná technická zpráva se erozí půdy vlivem předmětného záměru dostatečně zabývá. Žalobci, byli-li přesvědčeni o správnosti svých (mnohdy laických) úvah, ničeho nebránilo v předložení konkrétních důkazů vyvracejících správnost výsledku předmětných průzkumů například formou zadání vypracování posudku. Námitkou eroze půdy se žalovaný zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí, soud na toto vypořádání též odkazuje, neboť na něm neshledává jakékoli vady.

29. V řízení před správními orgány byla rovněž zhodnocena i ochrana dřevin rostoucích mimo les. Stavební úřad na str. 19 odůvodnění svého rozhodnutí popsal, jakým způsobem byla ochrana dřevin rostoucích mimo les řešena v rámci projektové dokumentace. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s tvrzením stavebního úřadu v tom, že dendrologický průzkum požadovaný žalobcem není povinnou náležitostí žádosti o vydání územního rozhodnutí o změně využití území. Jeví-li se žalobci předmětný záměr ve vztahu k vzrostlým stromům jako problematický, jde rovněž o nepodložené tvrzení. Žalobce mohl již ve správním řízení přijít s příslušným posudkem či jinak podloženou námitkou, v tomto případě patrně dendrologickým, jež by potvrdil správnost jeho tvrzení. Žalobce však ničeho takového neučinil. Námitce žalobce nelze dát za pravdu.

30. Krajský soud má také za to, že se správní orgány zabývaly i vztahem dotčeného záměru k okolnímu území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí osvětlil, že s ohledem na územní plán obce Koclířov nespadá dotčený pozemek do žádného ochranného pásma, tedy například pásma kulturní památky, památkové rezervace či jiného chráněného území. Jakkoli soud vnímá kulturní a náboženský význam poutního místa v Koclířově a jeho genius loci, ničeho to nemění na skutečnosti, že předmětné pozemky žalobce nepoživají žádné výše naznačené kulturní ochrany. Jak přilehavě uvedl stavební úřad k obdobné námitce žalobce ve správním řízení, vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Každý vlastník může své vlastnické právo vykonávat nerušeně a dle platných zákonů. Ve shodě se stavebním úřadem má krajský soud za to, že předmětný záměr na dotčeném pozemku (modelace terénu pro jeho vhodnější využití) neovlivní negativně výkon vlastnického práva žalobce. Zde považuje krajský soud za vhodné zmínit, že i tuto námitku mohl žalobce podložit například zpracovanou studií k posouzení dopadů předmětného záměru na jeho vlastnické právo. Žalobce ale i zde zůstal jen v rovině nepodložených a blíže neurčitých tvrzení. Nelze v této souvislosti také nezmínit, že vzdálenost poutního místa k pozemku zúčastněných osob činí cca 120 metrů.

31. Krajský soud nesdílí názor žalobce o tom, že stavební úřad neuvedl, z jakých podkladů vycházel, případně také nevysvětlil, proč neshledal souvislost mezi navrhovaným záměrem a skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Podklady, ze kterých stavební úřad při svém rozhodování vycházel, jsou uvedeny na stranách 6 až 8 prvostupňového rozhodnutí. Ostatně žalobce si je toho jistě dobře vědom v situaci, kdy přednáší konkrétní námitky proti jednotlivým podkladům rozhodnutí (např. námitky směřující proti zpracovanému inženýrsko-geologickému průzkumu).

32. V této souvislosti je také zřejmé, že se stavební úřad vypořádal i s námitkou údajné skládky odpadu a s tím souvisejícího stanoviska ze dne 4. 12. 2019. Na straně 17 prvostupňového rozhodnutí stavební úřad osvětlil, že na severozápadní části dotčeného pozemku probíhá stavba rodinného domu v souladu s platným stavebním povolením, přičemž žalobcem zmiňovaný odpad je ve skutečnosti přírodní materiál vytěžený z pozemku, který bude následně použit na úpravy pozemku okolo rodinného domu. Také ohledně této námitky se krajský soud odkazuje na argumentaci stavebního úřadu, který uvedl, že dané námitky je třeba řešit odděleně v rámci dozorové činnosti příslušných orgánů, nikoli v rámci řízení o vydání územního rozhodnutí o změně využití území.

33. Krajský soud tedy závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí předcházející shledal přezkoumatelnými a vydanými v souladu se zákonem. Rozhodnutí stavebního úřadu o změně využití území obsahuje podklady potřebné pro řádné posouzení dotčeného záměru. Závěry stavebního úřadu a žalovaného z těchto podkladů vycházejí a oba správní orgány se v dostatečné míře zabývaly námitkami žalobce, přičemž rovněž uvedly, z jakých důvodů se s námitkami neztotožnily. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce stran nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008–109 se týká jiné procesní situace, kdy se snažil správní orgán zhojit nedostatečné odůvodnění svého rozhodnutí ve vyjádření k žalobě. To však není tento případ. Rovněž rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012–38 se týká situace, kdy žalovaný vůbec neuvedl, jaký závěr z vyžádaného vyjádření krajského vodoprávního úřadu vyvodil. V nyní projednávané věci však odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jakož i rozhodnutí žalovaného ob stojí z hlediska přezkoumatelnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a krajský soud ji proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

35. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

36. Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným tak nevznikly žádné náklady, jejichž náhradu by mohl soud přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 24. listopadu 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu